

CHEMISCHE AFFINITEITEN

Gaia Coltorti

Chemische affiniteiten

VERTAALD UIT HET ITALIAANS DOOR ETTA MARIS

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Oorspronkelijke titel: *Le affinità alchemiche*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Mondadori
© Gaia Coltorti, 2012
© Vertaling uit het Italiaans: Etta Maris
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2013
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: © Getty Images
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 4881 676 7

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

*Deze wanhopige poppenkast.
Deze catastrofe van paren van tweevouden.
Het is slechts een valkuil,
gezien door de ogen van René Girard.*

Is er ooit een boek geweest dat zo'n abjecte inhoud had
en zo goed was gebonden?

Romeo en Julia, derde bedrijf, scène twee

1

Weet je nog? Jullie waren niet meer dan twee middelbare scholieren die de liefde hadden bedreven, en nu sliep ze. Ze ademde in je hals en maakte je gelukkig met haar zoete aanwezigheid.

De plooiën van de gordijnen. Het zonlicht van Verona scheen door de gordijnen, verlichtte de kamer, en jij, gehuld in die geur van etherische wellust, raakte bijna jezelf kwijt. Het was stil in het appartement aan de Via Anfiteatro, gestold in het aureool van gevonden vrede die de rust van de namiddag soms, op wonderlijke wijze, uitstraalt. Je nam het koor van de stemmen van de mensen waar, van het leven buiten, als een kalme achtergrondmuziek, net als het klaterende water van een rivier en, overmand door tederheid, had je graag de haren van je liefste willen strelen, die als ze sliep veel beminnelijker was maar de overige tijd daarentegen transformeerde in een soort verwend achttienjarig nest dat alles op haar manier wilde doen.

Arrogant, ja, maar ze had je hart gestolen.

Wekenlang – weet je nog? – bestond jullie wanhopige en onmogelijke liefde nu al. Af en toe gebeurde het dat je naar jullie keek door de ogen van een buitenstaander en dan schrok je als je vermoedde hoe verschrikkelijk die liefde van jullie er van buitenaf uit moest zien – het woord dat in je opkwam was ‘stuitend’. Maar zodra je dat aan je laars lapte zette alles zich, gehoorzaamend aan een geheimzinnig lot, weer in beweging.

In werkelijkheid was zij degene die alles weer in beweging zette, soms met ondernemingszin en hoogmoed; ook al beschermde degene van wie jij hield zich met een schild van agressie, meende jij, en meer niet. Je was eraan gewend haar bedrieglijke uiterlijke kwetsbaarheid waar te nemen, dat wat het meest in het oog sprong: haar magere lichaam, resultaat van haar passie voor ritmische gymnastiek, leek op het punt te staan om te breken als jouw handen, jouw

armen, overmand door begeerte, haar naar je toe trokken. Later begreep je dat ze een sterk lichaam had en, misschien in iets mindere mate, een sterke geest.

Jouw naam, Giovanni, zou voor jou geen enkele betekenis meer hebben zonder de hare ernaast, een naam waarvan alleen de klank al je hart met vreugde vervulde: Selvaggia. Want voordat zij er was, was jij niets, een jongen als zo vele, die onopgemerkt bleef en opging in de massa.

Iedereen die jou kende zou zeggen dat je intelligent was, welopgevoed, een beetje apathisch en al met al rustig. Iemand die op zaterdagavond iets ging drinken met vrienden, die een grote passie had voor zwemmen en ervan droomde om ooit mee te doen aan de Italiaanse kampioenschappen. Meer niet. Maar na haar was Giovanni door een onstuitbare metamorfose Johnny geworden. En Johnny was precies als Giovanni maar dan levenslustiger. Hij leek een man die zijn weg had gevonden, een soort uitverkorene aan wie het leven zich wonderbaarlijk had geopenbaard, vol gevaar en tegelijkertijd voorbestemd tot het opperste geluk.

In die honderd dagen dat jullie nu van elkaar hielden was Selvaggia alles voor jou geworden. Zij was jouw reden van bestaan, zij was de reden waarom je ademde, het motief voor extreme keuzes, de bron van ongekend verdriet en ongekende vreugde. Vanaf jullie eerste ontmoeting wisten jullie allebei dat je van dit alles doordrenkt zou worden, haast alsof jullie dankzij de hartstocht die jullie deed bestaan, op de wereld waren gekomen met als enig doel van elkaar te houden.

En misschien zou er niets vreemds aan jullie en jullie hopeloze liefde zijn geweest, als het meisje dat naast je lag te slapen en dat haar hoofd op jouw borst liet rusten en dat jou deed smelten van geluk telkens wanneer je haar op de mond kuste, niet je zus was.

2

Weet je nog? De zomervakantie tussen de vierde en de vijfde klas van de middelbare school was nog maar net begonnen en je kende Selvaggia niet. Jullie ouders waren gescheiden toen jullie nog klein waren – jullie waren een jaar of drie – en ook je moeder had je nooit echt gekend: je zag haar zelden, een paar korte bezoekjes per jaar, want vaker kon ze niet komen, met haar drukke carrière bij de politie.

Je kon je niet herinneren dat je haar ooit had gehaat om het feit dat ze zo ver van je vandaan was. Je wist alleen dat je bepaalde keuzes van haar niet had goedgekeurd, zoals dat ze steeds als het haar uitkwam een andere partner nam en je vader daar dan parmantig van op de hoogte stelde – Daniele, de uitmuntende brave notaris van vijfenveertig, toegewijd aan zijn werk en aan wat er over was van zijn gezin – zodat hij opnieuw jaloers werd, een jaloezie die na al die jaren een soort abstracte reflex was geworden.

Maar misschien putte je moeder op een duistere manier die jij niet begreep uit haar perverse spelletje een of andere grotemensenbevrediging of -genoegen, omdat ze heel goed wist hoeveel hij nog van haar hield.

En zo had jij de afgelopen zeventien jaar van je leven alleen met je vader doorgebracht, daar in Verona, terwijl je moeder en je zus, die meteen na de scheiding naar Genua waren verhuisd, daar waarschijnlijk een eigen bestaan hadden opgebouwd dat in jouw ogen een beetje mysterieus was en parallel liep aan dat van jullie.

En stel je voor: nu zouden ze allebei opnieuw binnenvallen in jouw leven. Heel even had je niet geweten hoe je moest reageren, wat je moest denken. Je had nooit rekening gehouden met het idee dat je opnieuw vrouwen om je heen zou hebben, en je vader was altijd meer dan discreet geweest over eventuele en altijd vluchtige liefdesrelaties van hem.

Het was dus begrijpelijk dat je onthutst was toen je vader op een avond als elke andere tijdens het eten, met op de achtergrond de bas-so continuo van het journaal dat de ellende van de wereld toonde, op vlakke toon had gezegd: ‘Antonella en Selvaggia komen terug naar Verona.’ Misschien verwachtte hij niet eens een antwoord; precies zoals wanneer hij het ergens niet met je over eens was of zo, en dan plotseling kil of afstandelijk werd, alsof hij geen ander commentaar wilde horen dan wat hij verwachtte.

‘O. En?’ was jouw eerste reactie geweest in een vlaag van ongeïnteresseerdheid. Eerlijk gezegd vond je het ook echt niet zo heel erg belangrijk. Je zag je moeder zo weinig dat je eraan gewend was te leven alsof je er nooit een had gehad. En wat je zus betrof, die dierbare tweelingzus – eeneiig of twee-eiig: eerlijk gezegd kon je je dat niet meer herinneren –, nou, die kende je van foto’s en de laatste foto’s die je van haar had bekeken, alleen om je vader een plezier te doen, dateerden van twee jaar geleden. Nee, eigenlijk van vier jaar geleden. Je had bijna nooit met haar gepraat en jullie hadden bijna nooit met elkaar gespeeld toen jullie klein waren, en als dat wel zo was dan had je daar niet genoeg herinneringen aan om er een sterke indruk aan over te houden.

‘Niks,’ had het korte antwoord van je vader geluid. ‘Ik wilde alleen vertellen wat er gaat gebeuren. Je moeder is overgeplaatst naar Verona, je weet toch hoe dat gaat bij de politie? Ze zullen hier al heel gauw zijn. En sorry dat ik het je zo laat vertel. Maar mama heeft al een huis gekocht en hun huis in Genua verkocht. Zij en Selvaggia zijn al bezig met inrichten.’

Je had hem niet eens geantwoord, weet je nog? Je had er alleen maar kennis van genomen. Uiteindelijk zei het je niets dat je ze binnenkort allebei zou kunnen omhelzen.

Later had je, zoals altijd wanneer je behoefte had om na te denken, geprobeerd je twijfels te ontwarren door te gaan rugcrawlen in het zwembad. Dat papa van plan was om mama opnieuw het hof te maken was zo klaar als een klontje. En dat nam je hem ook beslist niet kwalijk, aangezien zij de enige vrouw was die hem op een masochistische manier gelukkig kon maken als ze aan zijn zijde wilde gaan

leven. Goed, zei je tegen jezelf. Het is geen enkel probleem als je als schadevergoeding weer een soort familie krijgt, toch?

Maar toch bleven de verwarde gedachten over de naderende veranderingen je bestoken. En dus bleef je in jezelf warrige stellingen herhalen, beschouwingen over het feit dat het jou niets zou moeten schelen – want wat had jij er verdorie eigenlijk mee te maken?

Het zijn hun zaken, bleef je tegen jezelf zeggen.

Maar toch kwamen die gedachten steeds weer bij je terug, alsof een treiterige mug er genoeg in schepte om jou te steken, en dan probeerde je weer van voren af aan met die gedachten te discussiëren en je er tegen te verzetten. Overigens zou het vooruitzicht dat je onverschilligheid moest veinzen een geheel nieuwe ervaring voor je zijn.

Tja. Waar.

Na een paar uur baantjes te hebben getrokken ging je terug naar huis en verraste je je vader die aan de telefoon zat. Alsof je hem op heterdaad betrapte had hij meteen een formele toon opgezet, maar desondanks vermoedde jij dat hij met mama aan het praten was over heel, heel intieme dingen. Even speet het je dat je hen had onderbroken, al was het ongewild, en even later, nadat je tegen jezelf had gezegd dat de dingen om je heen een wending namen waaraan jij niet gewend was, glimlachte je en voelde je je aangenaam verward.

Eigenlijk was het helemaal niet zo erg als ouders besloten weer bij elkaar te komen. Uiteindelijk, zei je tegen jezelf, kon het maar beter iemand zijn van wie jij nagenoeg niets wist, zoals je moeder, maar met wie papa zich op de een of andere manier altijd verbonden was blijven voelen, dan een van die dertigjarige secretaresses van kantoor, of andere vrouwen, onbekenden, die voor jou allemaal hetzelfde waren.

Hoe dan ook, je moest een beetje lachen om het feit dat je was opgegroeid volgens de doctrine van ‘ik doe wat ik zeg’ en nu je meerderjarig was weer deze moeder zou hebben die je op zijn minst een beetje aan het handje zou houden, zo niet in hetzelfde huis – hoewel die optie nog niet was genoemd – dan toch in elk geval dicht in de buurt.

Je had er heel weinig twijfels over dat je ouders, als deze eerste stappen eenmaal gezet waren, weer onder één dak zouden gaan wonen. En samen met hen, zei je tegen jezelf, zou ergens in jullie huis van twee verdiepingen ook zij wonen, je zus. Je wist werkelijk niet welk perspectief je moest kiezen als je de toekomst voorstelde.

Hoe dan ook, die eerste zaterdag in juni was gekomen en dat markeerde het moment waarop father Daniele en mother Antonella, nadat ze weer toenadering hadden gezocht, voor het eerst sinds vele, vele jaren samen uit eten gingen. Het uur van de waarheid was aangebroken en er waren nog maar vijf dagen voorbij sinds mama en Selvaggia naar Verona waren verhuisd. Ze waren bezig hun nieuwe appartement aan de Via Anfiteatro, vlak bij de Arena, in te richten en jij en je vader zouden blijven wonen in het huis met de tuin waar jij had gewoond sinds opa Bruno nog bij jullie woonde, de vader van je vader, de laatste van jullie grootouders die nog leefde toen jij en Selvaggia werden geboren. Overigens waren je zus en een eventuele toekomstige co-existentie met haar geen redenen om je ernstig zorgen te maken – uiteindelijk waren jullie broer en zus, jullie waren even oud en jullie zouden – zeker weten – heus wel met elkaar kunnen praten. Het was meer de nieuwe band met je moeder die je een tikkeltje gecompliceerd leek, omdat je nog niet goed zag met welke gevoelens jij haar in jouw dagelijks leven zou kunnen binnenlaten.

3

Die middag stapte je om halfzes heel ontspannen uit de douche, toen je beneden de voordeur hoorde dichtgaan en je twee stemmen hoorde, een mannenstem en een vrouwenstem, die eerst jouw naam hadden geroepen en nu zwegen; hun geluid werd vervangen door dat van naderende voetstappen. Je keek in de spiegel en bedacht verward dat er vanaf dat moment heel veel dingen zouden veranderen, maar vervolgens duwde je ze weg, die pseudobezorgdheden, je zette de föhn aan en je hoorde geklop op de deur. ‘Giovanni, ben je daar?’ vroeg mama’s stem.

Was je daar, Giovanni? Fysiek gesproken kon er geen twijfel bestaan: je was daar, maar je had niet durven garanderen dat je hoofd, dat overliep van onzekere vragen, beschouwd moest worden als onderdeel van je lichaam.

Hoe dan ook, je ouders deden de badkamerdeur open, zonder erbij na te denken dat jij misschien naakt kon zijn, hetzij onder de douche, hetzij bezig met andere dingen. Gelukkig troffen ze je aan met een handdoek om je middel en je moeder liep met een zelf gegenereerde elektrische verrukking, zonder zich ergens iets van aan te trekken of jou de kans te geven iets te zeggen, op je af en omhelsde je.

Je durfde te wedden dat de afdruk van jouw nog vochtige romp op haar colbertje zou staan: ‘Hallo, mama,’ probeerde je te zeggen, half stikkend in de vervoering van haar omhelzing. Je smeekte met je blikken om hulp bij je vader, maar die lachte alleen maar terwijl hij zijn schouders ophaalde en zijn jarenvijftigbril recht op zijn neus drukte. En dus restte jou niets anders dan je over te geven aan de storm van haar kussen die roken naar dure lippenstift. Mama woelde met haar handen door je natte haar en pakte je als een enthousiaste supporter die overdreven uit zijn dak gaat vast bij je handdoek, die handdoek van lichtblauwe badstof. En natuurlijk wist iedereen dat

ze je moeder was en dat het niet de eerste keer was dat ze je naakt zag, maar een beetje privacy, vooral in de badkamer, was toch niet te veel gevraagd, verdorie!

Je ouders lachten, besmetten elkaar met vrolijkheid, en nadat ze je hadden gesommeerd zo snel mogelijk naar de eetkamer te komen, lieten ze je eindelijk met rust, sloten die verdomde badkamerdeur en gingen naar beneden.

Je slaakte een zucht, je voelde je nog steeds in verlegenheid gebracht, en om nog meer dolgedraaide supporters op het veld en nog meer ongemakkelijke situaties van enigerlei aard te vermijden, kleepte je je zo snel mogelijk aan.

In de eetkamer zaten je ouders op de bank gekoelde chardonnay te drinken en mama's colbertje was echt mooi en de algehele harmonie van haar hele persoon was tot in de puntjes verzorgd zonder dat die zorgvuldigheid te veel opviel en de rest overschaduwde. Zij, deze vrouw die Antonella heette, was precies zoals jij je haar altijd had herinnerd, met mooie kleren en een rinkelende armband of ketting die, terwijl haar lichaam door de ruimte bewoog, een watervalletje van lichte, vrolijke geluidjes produceerde.

Ze was een vrouw van bijna tweeënveertig, nog steeds heel jeugdig en even mooi als eigenwijs en bijna té vrijgevochten wat betreft een aantal soms delicate keuzes die zij had gemaakt in haar functie als volwassen moeder.

Net als je vader had jij altijd gedacht dat het beroep van commissaris van politie niet bij haar paste. Door die carrière bij de politie, met alle bijkomende gecompliceerde drukte, had ze heel veel verplichtingen, verantwoordelijkheden en verbintenissen waarvoor zij energiebronnen had aangeboord die ze eigenlijk, zo meende je vader en jij was het met hem eens, had moeten gebruiken om het gezin te koesteren. Je had haar liever gezien als een carrièrevrouw, bijvoorbeeld een manager bij de regionale gezondheidszorg, die voor haar werk zo nu en dan het vliegtuig moest nemen.

Je vader daarentegen was weliswaar, net als opa Bruno, notaris, maar leek eerder een progressieve intellectueel met belangstelling

voor politiek en kunst, dol op fotografie en verzamelaar van antieke gravures van Dürer, Rembrandt en Martial-Potémont.

Daniele en Antonella. Als stel pasten ze echt niet bij elkaar – hoewel, wie weet, misschien zou je van mening kunnen veranderen als je dacht aan hun gemeenschappelijke interesses: je moeder de schilderkunst, je vader de fotografie. In jullie gezin, of althans in het totaalbeeld dat je nu voor ogen had, hadden jullie allemaal een belangstelling die jullie met toewijding koesterden: jij had wedstrijdzwemmen; Selvaggia, zo zou je snel ontdekken, ritmische gymnastiek; en je ouders vonden het opwindend om thuis de muren vol te hangen met foto's en schilderijen, van zichzelf en van anderen.

En je vergiste je beslist niet, nu je bedacht dat dit serieus de eerste keer was dat je ze samen zo rustig zag praten. Zo rustig dat je een hui-vering van lichte onrust voelde. Je bleef er even op de drempel naar staan kijken en je hoorde ze praten over restaurants die in trek waren en eetgelegenheden voor veertigers. Toen merkte je vader je aanwezigheid op en kondigde hij aan dat hij en mama die avond samen uit eten zouden gaan.

Jij antwoordde: 'Oké,' half fluisterend en een zeker genoegzaam onderdrukkend. Perfect! zei je in jezelf, want nu zou jij de hele avond het rijk alleen hebben en dan zou je over een minuut je vrienden Nautilus en Paranoia uitnodigen om samen de tv-uitzending van de vriendschappelijke interland Italië-Frankrijk te komen kijken.

Maar helaas, heel spijtig, dit waren niet precies de plannen die je ouders in gedachten hadden.

'Dus, Giovanni,' wendde je vader zich tot jou. 'Je vindt het niet erg dat Selvaggia vannacht hier bij ons blijft slapen!'

De droom van de voetbalwedstrijd spatte ter plekke als een zeepbel uiteen. Poeff. En omdat je geen keus had, mompelde je opnieuw, hoewel volkomen ongewild, 'Oké,' dat in je eigen hoofd meer klonk als een soort k o, knock-out, tegen de mat.

'Jullie vinden elkaar vast aardig,' merkte je vader op.

'Ik kan niet wachten tot jullie niet alleen broer en zus zijn maar ook vrienden worden!' kwinkelde je moeder, waarbij er zichtbaar

een siddering door haar heen ging. En ook jij deed een poging om blij te kijken, hoewel je meer neigde naar een uitdrukking van Absolute Indolentie, zoiets als: O ja, écht wáár? Nou sorry hoor, maar mij kan het helemáál niet boeien!

‘We gaan Selvaggia bij mama thuis ophalen en dan brengen we haar hier,’ zei je vader veertig minuten later terwijl hij zich gereedmaakte om uit te gaan, opgedoft als een pauw voor wat de Avond van het Nieuwe Begin beloofde te worden in gezelschap van mama. ‘Er staat eten klaar in de ijskast.’

‘En Selvaggia kan koken dus je hoeft je nergens zorgen over te maken,’ vulde zij hem aan. ‘En jullie mogen doen wat je wil, tv-kijken, uitgaan, kijk maar waar je zin in hebt! Wij zijn pas laat terug!’

Uit pure passiviteit knikte je: stel je voor dat het jou ook maar íéts kon schelen of Selvaggia wel of niet kon koken! Moe als je was na al die uren trainen in het zwembad met de zieke vasthoudendheid van een dorpsgek, zou je het liefst niets anders doen dan een tosti eten en bewusteloos op je bed vallen.

Zo. Dat dat maar duidelijk was, verdomme.

4

Weet je nog? Je hoorde drie stemmen roepen bij de deur. Die van je parents en een stem die je niet kon plaatsen, gewoon omdat het een nieuwe was. Het was in elk geval een beheerste, prettige stem. Toen je hem hoorde had je hem instinctief geassocieerd met een waarschijnlijk heel kinderlijk idee van een prettige sensatie, zoiets als het eten van een geurende *crostata* die net uit de oven kwam, of na het douchen op je huid de heerlijke stof van je fris gewassen badjas voelen. Tegelijkertijd produceerde die stem die je niet kende, vermengd met die van de parents, een sterk contrast. Hij klonk gekunsteld. Alsof er woede onder verborgen zat, een licht ontvlambare indolentie of iets dergelijks, iets wat je moeilijk kon plaatsen.

Je ouders bleven je roepen, als je geen antwoord zou geven zouden ze je komen halen. En ten slotte riep zij, Selvaggia, je ook. Dat ze dat deed had op jou een vreemd effect, alsof ze geen enkel recht had om jou te komen lastigvallen; aan de andere kant werd je, zodra je je naam hoorde uitspreken door die stem, getroffen door een intiem gevoel van genot.

Je weet het: die stem trok je onverbiddelijk sterk aan.

Er hing een hongerig makende alchemie in de lucht en pas toen zij je nog een keer riep, kwam je je kamer uit met het onbeschaamde gezicht van de dorpsgek die zich van geen kwaad bewust is en met de onverdedigbare smoes dat je ze niet had gehoord omdat de muziek van Battiato hard aanstond.

En toen zag je haar.

Was dát jouw zus?

Echt, – verdomme nog aan toe – dat kon niet waar zijn. Want ze had op zijn minst je verkering moeten zijn!

Nooit hadden je ogen iemand gezien die zo mooi was. Ze was bijna even lang als jij, en mager, een volmaakte magerheid die bijna

overdreven werd benadrukt door haar strakke kleding. En ze was bruin, dat ook, hoewel haar natuurlijke huidskleur beslist iets donkerder moest zijn dan de jouwe. De godin die de gang vulde droeg een eenvoudige ongebleekte spijkerbroek, paarse All Stars en een shirtje in dezelfde kleur met een ketting die deed denken aan zomer. En ze had een enorme koffer bij zich, ja, natuurlijk, alsof ze niet één nachtje maar een week of nog langer zou blijven.

Eerst vond je zelfs dat Selvaggia té mager was, weet je nog? Maar ze had dat prachtige lichaam en dat prachtige gezicht en je blik was blijven rusten op haar grote, groene, expressieve ogen die ze van je vader had, terwijl jij slechts die vaalbruine ogen van je moeder had geërfd – met alle respect. Ze had verfijnde trekken, Selvaggia, en een voorhoofd dat, verborgen onder een verrukkelijke pony, jou deed vermoeden dat het welgevormd was.

In tegenstelling tot jouw donkerbruine haar was dat van haar zwart en glanzend, het reikte tot halverwege haar rug en het rook lekker en was zijdezacht. Meteen fantaseerde je dat je je gezicht in die heerlijke haren, samengebonden in een staart, duwde, maar aangezien je natuurlijk niet een of andere uit de kluiten gewassen romantische laat-achttiende-eeuwse boer in terminale fase was, superarchaisch en knettergek en geobsedeerd, hield je je in.

Ze liep op je af en jij bleef als verdoofd halverwege de gang staan. Met grote verbaasde ogen nam ze je op, van top tot teen. ‘Maar mam, hij lijkt net Johnny Strong!’ kwetterde ze terwijl ze je aanstaarde alsof je een buitenaards wezen was. En oké, toegegeven, je leek natuurlijk ook wel op de acteur Johnny Strong, hoewel niet zo schaamteloos veel als zij blijkbaar vond. Je had inderdaad dezelfde gezichtsvorm als Strong, hetzelfde donkere haar dat eeuwig in de war zat en de Camel Light tussen je lippen – die je echter op dat moment, verrast als je was, niet bij de hand had, gruwel en verdoemenis! – ter vervolmaking van je charme. Die welbeschouwd wat copyright betrof vooral toebehoorde aan Hollywood en aan de acteur Johnny Strong, maar als godinnen in de gang het mooi vonden, waarom zou je dan afzien van welke pose dan ook, nietwaar, beste Giovanni?

Al met al leek jij iets melancholischer en meer op jezelf vergeleken bij de rusteloze beroemde acteur die voortdurend de schitterendste beloftes voor na het diner in petto leek te hebben. Dat nam echter niet weg dat de meisjes naar je keken als je op straat liep.

Maar terug nu naar haar. Ze kneep in je arm zonder dat je haar daarvoor toestemming had gegeven en dus deinsde je meteen een beetje achterdochtig terug; kennelijk was ze niet timide genoeg om te begrijpen dat jij afstand wilde houden. Met alleen al die ene aanraking was het bijna alsof ze bij al je gevoelens en gedachten kwam en je – zucht! – wee maakte.

Ook zij leek heel even in de war, terwijl jij zonder het te willen opnieuw bijna vergat dat zij je meest nabije bloedverwant was en dat je haar beslist niet kon beschouwen als een gewoon meisje.

Maar de lichte, delicate aanraking van dat kneepje begon je vanbinnen te verwarmen, vervulde je met verbazing en met nog iets anders ondefinieerbaars dat jij, suffe ingeblikte sardien die je eigenlijk was, tot dan toe nog niet had meegemaakt. O, verbaasde paniek! Ze gaf je zulke bijzondere gevoelens! Misschien was het dat jij haar heel graag ook wilde aanraken, maar dat kon niet, want je was haar broer, en dat belemmerde je in alles, van de simpelste gebaren tot de natuurlijkste instincten!

Was ze maar geen familie, dan had je alles gedaan om een gesprek met haar aan te knopen en dan zou er vroeg of laat heus wel een kus ontsnappen – maar je kon niet – en die kwellende duidelijkheid ontmoedigde je en gaf je een soort berustende droefheid die je niet kende.

Die hand die nu je haren aanraakte, en vervolgens je kin, en die verrukkelijke ogen die je bestudeerden, waren een weemoedige verleiding die je tegen elke prijs van je vandaan moest houden, want echt, het was weezinwekkend om iets anders voor haar te voelen dan gereserveerde broederliefde. Al bij de eerste aanraking maakte ze je gek en begon jij te bidden dat je ouders nog diezelfde avond vreselijke ruzie zouden krijgen zodat het niet zou gebeuren dat jij en Selvaggia onder hetzelfde dak hoefden te zijn, al was het maar voor één nacht.

‘Ja, hè? Toe, Giovanni, waar wacht je nog op, blijf daar niet zo stokstijf staan!’ spoorde die gek van een vader van jullie je aan.

Je had hem het liefst willen vermoorden, ware het niet dat je zusje zich in je armen wierp en jij als versteend bleef staan waar je stond, suffe platgedrukte sardien, niet in staat ook maar iets te doen.

O god! Ze rook naar douche – naar abrikozen! – en haar haren hadden de onweerstaanbare geur van haar dat net was afgedroogd, meteen na de shampoo en de herstellende conditioner!

Met een ongemakkelijk gebaar duwde je haar van je af zodra je kon, hoewel zij hardnekkig die vervloekte arm van haar om jouw schouders liet liggen. Grijnzend hing ze zowat aan je!

Op dat moment groetten jullie vader en moeder jullie tevreden, gingen bliksemsnel de deur uit, op weg naar hun fantastische en – gezien vanuit jouw nieuwe perspectief en rekening houdend met de kennelijke onbeschaamdheid van Selvaggia – voor jou en niemand anders misschien heel gevaarlijke intieme etentje.